

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXXV. Et interrogauit patre[m] eius: Quantum temporis est quôd hoc accidit ei? At ipse dixit: Ab infantia, & sæpe eum in ignem abiecit, & in aquas, ut perderet eum: sed si quid potes, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

ve dum istis calamitates nostras acceperas serimus, ipsius malitiam non tanquam, & extrinsecus remedijs intenti, preces ac Dei auxilium negligamus. Periculosissima ergo est nostra sub hoc stultitia, nec temere ad vigilijs & preces nos passim scriptura excitant. Interim excite hic Deum bonitas & providentia, qui est interdum iusto suo iudicio aliquid fatane proximitas, freno tantum sua potentia eundem regit, ne ulterius quam ipsi visum fuerit, exarsit. Quid enim non faceret san nobis dormientibus aut securè voluptuantibus nisi potentis Dei manu coerceretur? Sed de iudicandam osecitantiam, qua plerique hominum, nec diaboli insidias, nec Dei paternam protectionem intelligunt, &c.

Christus hominum incredulitatem deplorat. Vidit hanc in presenti Christus, & visam affectu plano paterno deplorat, dicens: O natio insensibilis, quousque tandem apud vos ero? quousque tandem rolerabo vos? Infidelem nationem dicit, & mali fontem indicet, & licet non discrete exprimat, ad quos nam verba ista referri debeant, non penere tamen de omnibus simul dicta esse, satis patet. In discipulis corè fidei non satis firma radicata erat, quod demonium hoc pellere non poterant, cum spiritus immundos ipsorum possidat Christus subiecisset. Scribae autem non fide modo destituebantur, verum etiam inhumantur in re tantummodo discipulis insultabant, adeoq; gaudebant sibi occasionem datam esse, qua Christi causam oppugnet. De populi verò incredulitate stupor ille testabatur, & quòd priorum miraculorum immemor, de Christi divina potentia iam dubitabant. De pueri parente non est quòd dicamus, quòd incredulitatem suam ipse mox fatebitur. Omnes ergo simul Christus accusat, & non mirum esse deest, quòd adversus demonium hoc nihil potuerint discipuli, cum vix digni sint, quos diutius ipse ferat. Adnotatur autem Christi verbis, nostra incredulitate huc diffidentia diaboli regnum maxime stabiliatur.

Marc. 6.

Diaboli regnum nostra incredulitate stabilitur.

Philip. 4.

1. Ioan. 5.

Ut enim fides Deo nos coniungit, & in Christo fortes reddit, ut omnia possumus, quo nos non habet. Ioannes victoriam nostram esse scribit; Ita incredulitas generalem quoque Dei cognitionem, quae naturae lege in nobis reliqua est, extinguit, à Christo plane abstrahit, illius spiritum prius, & qui illius verbo fidem non habemus, iam nec per acceptis illius obsequimur, imò nullis vel minus vel per se sionibus ut illi obsequamur, possumus adduci. Toti ergo diaboli insidias patemus, & iam res nobis secunda fluunt, peccatorum illecebris nos circumdaci parimur in adversis verò consolatione despecti horribiliter desperamus. Ita verò longo infelicitior est nostra conditio, quam inuis fuerit, in casu corpus satan adeò crudeliter deservit. Prima igitur nobis cura esse debet, ut assiduo verbi studio & precibus assiduis fidem nostram foueamus, & ita diaboli insidias facile resistere poterimus. *1. ad Eph. 6. cap.*

Christi bonitas.

Diaboli ingenium.

Luce 11.

Ceterum elucet hic simul Christi bonitas, qui est istorum incredulitas praeter multam meretur, puerum tamen adduci iubet, & eundem (ut suo loco dicitur) liberat. Pugnat enim contra corruptionem & peruersitatem Dei longanimitas, cuius multa exempla passim occurrunt. Vixit in Christi conspectu puer productus est, mox crudelius & immanius solito satan furens, illum usque discerpit, & sedè spumantem in terram prostravit. Prodit hic rursus ingenium suum diaboli, tunc maxime insanit, quando Christum se fortiorem adesse videt, cui ipsum cedere oportet. Dicit hoc Christus, quando illum forti armato confert, qui quietus sua possidet, dum nemo illum inuadit, atque ste ipsum oppugnante vires omnes ad domus suae defensionem exercit. Experimur hoc nostro pueri, quando adversus Christi doctrinam totum quasi mundum concitat, omnia bellis, incendijs, seditionibus & sanguine miscet, ut eam fidem reslinguat, ex qua regno suo exitum imminere intelligit. Non est ergo quòd nobis nostri seculi turbas adversarij obijciant, & veterem pacem redolam velint. Hac enim extrema diaboli per Antichristum lucantur pugna est, quam nos inter ipsa sustinere deest. Nam ut sequenti sermone audiemus, vel iniurijs Christo cedere cogitur, qui nobis etiam suo auxilio aderit, ut omni adversaria possidat superiores facti, tandem in caelis cum ipsi regnemus. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in eternum. Amen.

H O M I L I A LXXV.

Et interrogavit patrem eius: Quantum temporis est quòd hoc accidit ei? At ipse dixit: Ab infantia, & saepe eum in ignem abiecit, & in aquas, ut per-

ut perderet eum : sed si quid potes, succurre nobis misericordia comōtus erga nos. Iesus autem dixit ei : Si potes hoc credere, omnia fieri possunt credenti. Et statim exclamans pater pueri cum lachrymis dicebat : Credo Domine, succurre incredulitati meę. Cū uidisset autem Iesus, quōd turba simul accurreret, increpauit spiritū illum impurum, dicens ei : Tu spiritus mure & surde, ego tibi præcipio, exi ex eo, & ne amplius ingrediaris in eum. Et cū clamasset spiritus, multumq; discerpisset eum, exiuit : & ille factus est quasi mortuus, adeo ut multi dicerent : Mortuus est. Iesus uerō prehensa manu eius, erexit eū, & ille surrexit.

Dominus noster Iesus Christus in miraculi huius historia non modo quis ipse sit docet, promissus nimirum humani generis saluator, uerum etiam in ijs nos instruit, quę ad salutem in illo consequendam & conseruandam nobis cognitū necessaria sunt. Et primò quidem, quia hostem salutem nonuisse prouidet, permittit ut in hoc puero omnes suas uires exeret. Deinde quia in hoc oppugnatō & vincendo supra omnia fide opus est, de huius etiā uirtute diserit, simulq; exempla quaedam proponit, in quibus fidei imperfectio, & eiusdem augmenta siue incrementa elucet. In quorum consideratione nobis eò diligentius uersandum est, ne statim terre amur, si quando nos imperfectiores aut infirmiores esse experimur, studeamus autem ad fidem nostram confirmandam ijs adminiculis uti, quę hic nobis indicantur. Et nuper quidem de discipulis Christi dictum est, in præsentī uerò de puero demoniaci parente primū agitur, deinde ipsa demoni celsio describitur, quę singula ex ordine uidebimus.

Quoad primū, Christus cū puerum spūmāntem & sese humi uoluentem astantibus miserabile spectaculum exhibere cerneret, patrem illius interrogat, quantum temporis sit ex quo hoc illi accidit. Rogat autem, non quod illud ignoraret, sed ut illustrior esset postea uirtus ipsius, cuius peccatum modo præbere insisterat, & ut ista occasione patris diffidentiam siue incredulitatem patris, & eidem mederetur. Respondet enim Christo pater, Ab infancia hoc malum durasse, & illius uoluntatem denuo exponens, opem quidem petit, sed ita ut sue fidei infirmitatem non obscure prodāt. Dicit enim : Si quid potes, succurre nobis misericordia motus erga nos. Et rursum dicenti Christo, si potes hoc credere, omnia fieri possunt credenti, addit : Credo Domine, succurre incredulitati meę. Ubi mirifica fidei cum diffidentia & carne luctantis pugna proponitur. Fidei enim est, quod misericordiam Christo tribuit, quę propensam iuuandi uoluntatem excitat. Diffidentiam uerò arguit, quod de illius uirtute siue potētia dubitauerit loquitur, dicens : Si potes, succurre nobis. Et sanē, si carnem audias, non pauca fuere quę illum dubitare coegerunt. Malum enim inueteratum erat, & quę eiusmodi sunt, difficillimè curari constat. Deinde nihil hic potuerant discipuli, qui antehac spiritus complures in Christi nomine eiecerant. Accedebat his, quod in Christi conspectu productus puer, non modo non melius habuit, sed mox demonio correptus & in terram prostratus, humans hinc inde relabatur. Quis uerò Christum à diabolo metui putasset, in cuius conspectu illam immitit furere & tumultuari uidebat?

Ceterum ista non absque arcano Dei consilio facta fuisse cogitabimus, qui frequenter electis suis multa obicit, quibus fides ipsorum grauisimè tentatur, adeoq; illam interdum superari paritur, & ipsi propriam infirmitatem experti, postea uigilantiores sint, & illorum exempla communi aliorum instructioni atq; consolationi seruiant. Tale quid in Abrahamo uideamus, qui cū fidei constantiam multis argumentis declarasset, quando patriū solum egressus, Dei uocationē omnibus ijs præuulerat, quę carni iucunda & eximia uidentur; postea tamen quasi oblitus suis ipsius simul & diuine protectionis, semel & iterum ob uxoris formam uitę suę metuens, turpi dissimulatione & seipsum & illam in periculum adducit. Infirmitatis eiusdem exemplum in Moise & Aarone historia sacra proponit, qui post tot prodigia & signa diuine maiestatis, quorum ipsi magna ex parte administratores fuerant, tandem & sua ipsorum impatentia & populi improbitate superati, de Dei potentia nimis dubitauerunt locuti sunt, cum dicerent : Num de petra ista educemus uobis aquas? Quod etiam Petri super aquas ambulantis exemplum referri debet, unā cum infirmitatē alij, quę scriptura proponit.

Argumentum
& uis presertim
loci.

Patris incredulitas arguitur.

Deus suorum fidem uarijs tentationibus exercet.

Gen. 12, 20,

Num. 20,

Matth. 14,

Quorum omnium hic nobis usus esse debet, ne desperemus, si quando nos ipsos in fide infirmos esse experimur. Quod enim istis accidit, quos modo commemorauimus, hoc ipsum per frequentem experientiam, dum vel morbis diuturnioribus vel perperuis persecutionibus & egestate, vel horribili consuetudine carnificina illos Deus exercet: ubi si quid ex impatientia aut fidei infirmitate faciat, non illi nouos terrores satan suggerit, ut se uenia indignos esse, & damnationis supplicium effugere non possit arbitrentur. Tunc ergo istorum nos meminisse decet, nec de Christi bonitate dubitare, qui arduam quassatam non conterit, nec linum fumigans exinguit. Imo patris huius exemplum diligentius paulo excutiamus, & mirabilis fidei quasi in extremis luctantis uirtus elucebit. Hic enim, an Christus filio laboranti subuenire possit, dubitat: interim uero, ut fidei suae uicem, an Christus rogat. Maius ergo quiddam & praestantius Christo tribuit, qui in minori behesabat. Ita sepe fit, ut in paruus succumbant, qui in magnis & arduis inuicti esse solent. Quis ergo de fidei uirtute desinat, quae praeter spem nos admirabili sua uirtute sustentat?

Isa. 43.
Matth. 13.

Ut fidei mutati succurri debeat.

Ioan. 6.
Luc. 17.
Matth. 14.

Christus demonium eicit.

1. Corinth. 10.

Hic tamen exemplum hoc imitari multum proderit. Audit pater iste, fidem ab se necessariam requiri, nec eorum quae nostrae carnis sensum superant nos aliter quam per fidem capere esse, sed uero fidei infirmitatem sentit maximam: at tamen nec spem abiicit, nec sibi ipsi blanditur, ut ea insolenter iactet quae sibi deesse sentiebat. Nec dubium est, quin alij multi, uel desperantij uel fidei, si quid tale illis Christus dixisset, uel fidem pleno ore confessuri, quasi Deus mendacibus ueris fidei possit. At noster hic, etsi se infirmiore, quam par sit, esse sentiat, preces tamen eo ardentius uocat, & diffidentiam suam, ingenuè confitetur, & Christum huius medicum implorat. Credo (inquam) Domine, succurre incredulitati meae. Credere se dicit, non arroganter, neque falso, sed quod fidei uirtus adhuc gliscentes sentiret, quae de benefica Christi uoluntate simul & uirtute diuina se non impotenti testabantur. Interim diffidentia malum, quo infestabatur, non dissimulat, sed licet à Christo subueniunt cupit. Tales Apostolos fuisse uideamus, qui cum apud Ioannem dixissent: Nos timemus & credimus, quod tu es Christus filius Dei uiuentis: idem tamen apud Lucam clamant: Domine, adauge nobis fidem. Et Petrus licet uentorum & fluctuum procellis perterritus maregerrur, clamabat tamen: Domine, serua me. Istos ergo ipsi quoque imitemur, precibus ueris adhaerentibus studium coniungamus, quo de paternae Dei uoluntate & eiusdem insuperabili potentia uae edocebimur, ut de illius promissis nequaquam possimus dubitare. Et sic omnia nobis possibilia erunt, quae à Deo nobis iniunguntur, adeoque fides haec uictoria nostra erit, quae omnes aduersos casus facile superabimus. Vide 1. Ioan. 5. Hebr. 11.

Hic postrema historia pars subiicitur, ut demonium hoc Christus eiecerit. Constat uero quae uerba, ut fit in re noua: interim occasionem hanc capiat Dominus, & uulgi leuitate & curiositate aduertitur, quod plures lucrifaciat. Nec iam diutius suspensos tenet, ut qui suos ultra uires tentari non sinit. Magna autem cum auctoritate agit, ut uix uisum maiori usum esse legamus. Nam prius quidem immundum spiritum increpat, ut se illius hostem esse testetur. Et sane non potest non uicium humani generis hosti irasci, qui nostra salutis ergo in mundum uenit, ut ab illo impio occupatum regnum sibi denuo uindicaret. Quod si autem diabolo irascitur, ne dubitemus, eum diaboli mentem quoque irasci, qui hoc unum agunt, ut & semetipsos perdant, & alij quoque perditionis auctoritate sint, adeoque luporum & leonum instar omnium fortunis & corporibus infestantur. Deinde titulus conuenientibus hostem appellat, spiritum mutum & surdum uocans ab effectibus, ut qualis nam sit conuenit intelligant. Hoc ipsum solet, quando illi cum impijs res est, nec ullo praesentis seculi splendore menseuerur. Et exemplum ministris praebet, ut ipsi quoque diabolum qualis est depingant, & rursus ut praecipio tibi. Ergo propria auctoritate illum oppugnat, ut uel hinc uerum Dei filium & promissum orbis saluatorem esse agnoscamus. Quid uero praecipit? Exi ex eo, & ne amplius ingrediaris in eum. Praestigitur praestat, quam pueri pater postularit, & ita illi succurrit, ut nullum demceps diabolo in hominem uis aut imperium relinquat. Nec mora, exit satan, sed horrendum uociferatus, uentum leuauit & prostrernit, ut plerique exanimatum putarent. At eundem Christus manu prehensum erigit, & patri reddit incolumem, &c.

Hac ut diuinam Christi Iesu potentiam asserunt, ita communis omnium nostrum redemptionis beneficium luculenter adumbrant. Et enim puero huic ab infantia infestus fuit Satan: sed in nos quoque, qui in peccatis concipimur & nascimur, imperium suum exercet, ut signenta cordis nostri praeratiua sint ab inuente aetate, ut idem ad Dei verbum iurati, ad preces muti, & ne ad cogitadam quidem rationem simus. Et nisi coerceatur hic hostis noster, furiosis similes reddat, ut ea quoque impudētissime designemus, quae cum natura legibus & sensu communi pugnant. At hic Christus nostri generis vindex prodit, qui zelo diuino inflammatus, non modo nostri miseretur, verum etiam hosti nostro indignatur, & ut olim mortis sua merito & virtute illius regnum emerit, ita quotidie adhuc verbo suo illum increpat, & obstat ne iterum in nobis regnum obtinere possit: imò inuitum & reluctantem cedere cogit, & quas inter cedendum turbas mouet, diuina virtute facile sedat & componit. Hunc ergo nos saluatore agnoscere, & ex his in tentationibus consolationis argumenta petere debemus.

Et si vero solus Christus diaboli victor sit, ne tamen ipsi otio ignaui torpeamus, nos quoque aduersus illum quotidie luctari & pugnare iussit. Quare quae ab illo sunt, in exemplum trahi debent, & victoria facile potiemur. Iramus ergo & nos satana, quando vel intra animos nostros illius suggestiones audimus, vel quid in fratribus nostris & proximis agat videmus: nec admittamus carnis rationem, quae peccatis blanditur, quin potius increpemus illam per Dei verbum, & illo gladio armati satana resistamus. Faciant hoc publice ministri. Conferant huc etiam suam vires quotquot in magistratu versantur. Idem obseruent patres familias, ne quem hosti inter suos locum permittant. Nec sufficiat semel istud fecisse, sed quia expulsus redire cupit, viam illi pracludere, & perpetuo aduersus illius insidias vigilare conuenit. Quod si turbas det, & pericula vndiq; nobis adducat, intrepidus semus, & mox Christi Domini nostri opem sentiemus, qui & satanam conculcabit sub pedibus nostris, ut Paulus dicebat, & ex omni periculo assertos tuebitur, & tandem regni caelestis ciues faciet. Illi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Et cum ipse esset ingressus domum, discipuli eius interrogarunt eum priuatim: Cur nos non potuimus eicere illum? Et ait illis: Hoc genus nulla re potest exire, nisi oratione & ieiunio. Et illinc egressi unam iter faciebant per Galilaeam, nec uolebat, ut quisquam id cognosceret. Dicebat enim discipulos suos, & dicebat eis: Filius hominis tradetur in manus hominum, qui illum occident, & occisus tertio die resurget. Ipsi uero ignorabant hoc dictum, & timebant eum interrogare.

Quemadmodum misero mortalium generi Christo Iesu opus fuit, qui iuxta primam promissionem veteris serpenis caput contereret, nosq; ex illius tyrannide liberaret: Ita non minus usus praesentis necesse est nos edoceri, quibus armis & artibus ipsi quoque, cum hoc nostro hoste congressi debeamus, ut victoria potiri possimus. Illum enim instar rugientis leonis circuire, & nobis pugnans assiduus mouere, scriptura abunde docet, nec quisquam est qui illud non experiatur. At hic unum Christum respicere proderit, qui ut infinitis miraculis, se diaboli victorem esse testatur: ita tam doctrina quam exemplo suo docet, quid nos in pugna ista vel cauere vel facere conueniat. Et huc facimus quae in miraculi nuper exposita historia habentur. Docuit enim Christus, quid obstitere, quod minus discipuli demonium hoc potuerunt eicere. At de hoc in praesenti plura addit, ut nimirum isti vitio in nobis mederi debeamus: deinde uero ostendit, quid nobis tam huius miraculi, quam omnium aliorum usus praecipuus esse debeat.

Due ergo tractationes hoc loco proponuntur, praemittitur autem prioris occasio. Fuit haec praeparatio discipulorum admiratio, vel potius sollicitudo quedam & metus. Antea enim illos potestatem accipere monstrauerat Dominus, qua spiritus immundos & demonia eicerent. Non potuerunt autem lunaticum quem uero demonio liberare. Metuunt ergo, ne prius concessam potestatem illis Christus denuo ademerit, nec inuenim hoc suae infidelitatis vitio ipsis accidisse animaduertunt, cuius tamen illos Dominus non obscure admonuerat. Quare domum reuersi, priuatim illum de hoc interrogant. Ita uero Lucae 9.

